

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gld. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

SLOVÉNEC,

listi
za podučenje naroda.

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Naročila prejemajo vse o. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V poneděljk 24. Grudna 1849.

Bogastvo.

V naročju zemlje koplje rudar,
Per tamni se lampi trudi na moč,
Okol' in okoli razlega se noč,
On koplje in koplje in iše zlata,
Ki iz globočine nam zemlja ga da.

Od vročiga čela cedi se mu pot,
On rabi sapon; od dela gori,
Ga nizko v zemljo dol' zasadi,
In najde železa in svinca in srebrá
Pa vonder še skopal ni draž'ga zlatá.

Alj kadar zasveti se mu pred očmi,
Vesel 'z globočine je svojga serca,
In diha globoko in hváli Boga,
Tako radovoljno je njega serce,
Zlato poželjeno dobilo zdaj je.

Tak je v globočini človeka sercá
Bogastvo zakrito, ki ne vidi se,
Se trudi se muka to gorko sercě
Bogastvo pokaziti drugim leto
Veliko bolj drago ko čisto zlato.

Do staršev ljubezin tam doli leži
In čista ljubezin do prav'ga Bogá,
Ljubezen do čednosti prava je ta:
Vojaka prebiva tu hraber pogum
Umetnika shaja od tukaj se um.

Fr. Blašič.

Kdo je krivi, kdo pravi Slovenec?

V poslednjim listu svojiga časopisa smo obljubili, komedio, katero je Slovenija v svojim 99. listu pod napisam „Kratkočasnica“ milostljivo razglasiti blagovolila, in katero smo svojim bravcam na znanje dali, v muziko djati in njenimu očetu v njegovi „Hauptrolli“ spodobno mesto odkazati. — „Thema“ k tej muziki si izvolim vprašanje: „Kdo je krivi, kdo pravi Slovenec?“

in prepustimo razsodbo odgovora na to vprašanje vsim pravomišljenim, v srcu in djanju, in ne samo z jezikam rodoljubnim rojakam. Opomniti pa moramo, da nas ne žene ne osebnost (Persönlichkeit) ne svojoljubnost, te verstice pisati, ampak dolžnost do vlastne osebe in do našiga od „Slovenije“ brez milosti k smerti obsojeniga časopisa.

Ker gre pa k vsaki muziki uvod, ga tudi mi ne smemo opustiti, in navod k temu uvodu nam da gori omenjena „Kratkočasnica“.

Našim dragim bravcam je znano, da smo dali v listu 49. pesmico z nadpisam „Svetimu Miklavžu“, brez da bi si bili kadaj domišljevali, da bo Slovenii toliko kropa prilila. Oglasila se je s Kratkočasnico, ktera nas pregovora opomni, če neki repati živali na rep stopiš — — pa pst! predebelo bi jo skorej vse zveličajoči gospodičini v ušesa zatrobili.

Dragi bravci nej si konec pregovora mislijo, nas pa žene slja, spodoben odgovor dati.

Gospodičina Slovenija, ktera imá že nekaj časa piko na jeziku zoper nas, očita „Pravimu Slovencu“, da sam sebi zopergovori, ker v 8. listu to in to piše, nepomislič, kadaj in v kterih okoljsinah je bilo to in to pisano, da Pravi Slovenec ni imel sadajnega, ampak pretekli čas takrat pred očmi, da imenitnih prerokb ni vrednik Praviga Slovenca pisal, nepomislič dalje, da se tako omikani, vse zveličajoči gospodičini ne spodobi osumljivost in — otročje denunciranje, — nepomislič poslednjič, da se ji zna še debelši zopergovernost z debelimi, černimi čerkami na puhlo čelo zapisati.

Premogočna Slovenija ima kot politisk list namen, se za pravice slovenskiga naroda krepko potegovati, njegovo samostojnost in svobodo varovati in k njegovi politiski omiki pripomoči. Ali ji je mogoče ta namen doseči ali ne, koliko ga je doslej dosegla in ali ga bo tudi prihodnje dosegla, ne gre tukaj pretresovati; reči pa smemo, da prave poti ne pozná in v taki obliki na njo tudi ne bo prišla. Njeno vedno pridigovanje je eno občno jugoslovansko kniževno narečje mahoma vstariti, pozabi pa s tem, da svoj poklie, svojo nalogo zapusí. Kot politisk časopis za slovenski narod bi se imela čniga načerta deržati, pa enim cilju hrepeneti, kteri je, v duhu ustave narod z vsim soznaniti, kar mu kot svobodnimu vediti gre; ga v duhu ustave podučiti in mu pot pokazati, po kteri nej hodi, da se v ravno tem duhu z vlado sklada. Koliko je pa doslej ljuba Slovenija tega poklica dosegla? Ali mar z mešanjem jezika? Ali mar z nepomišljenim razgrajanjem? Ali mar z osumljevanjem vsiga, kar jo bode? Nikakor in nikadar ne! Časopis, ki je v podučenje malo omikaniga naroda namenjen, si bo prizadeval, ta narod omikati, to pa ni mogoče, če mu piše v narečju, ktero ni ne slovenskimu ne ilirskimu narodu prikladno. Slovenskimu ni prikladno, ker je prostimu ljudstvu kosček babilonskiga stolpa, ilirskimu ne, ker se ilirski narod gotovo preveč s svojo narodnostjo ponaša, kakor de

bi tej mešavi svojo slovstveno samostalnost, svojo zgodovšino „kadaj“ darovati voljo imel.

In postavimo tudi, de bi bili vsi sestavki v ličnim slovenskim narečju pisani, de bi jih kolikaj omikan Slovenec umiti mogel, ostane vunder še „Slovenija“ dalječ od prave poti. Zakaj? ni treba dokazovati; skorej slednji list da živo prepričanje, de ji ni menj za politiško omiko mar, kakor svojo bistroumnost v puhljih ostudnih osebljivostih na terg nositi, posamesne besede enako kregulju kljuvati, svojo zavist razodevati, brez de bi ji kadaj mar bilo, kar graja, tudi z nasvetovanjem popraviti in v potresovanje priporočiti. Lahko bi nam bilo, iz Dunajskiga dopisa od 3. Grudna v ravno gori imenovanim listu Slovenije njenimu dopisniku kaj povedati in nasvetovati, če bi ne bili prepričani, de bi bob v steno metali. Od začetka do današnjiga dne objeda ta silno učeni dopisavec kakor strupen červ vse, kar je delo vrednika praviga Slovenca, in toliko krepkeje zasaja sadaj v njega svoje zobé, ko ga je sreča na Dunaj poklicala. Resnično možko ravnanje, vredno faciga praviga Slovenca, kteri iz Dunaja v Ljubljano pezder o očeh družiga vidi, bruna pa v lastnih ne čuti. V celi deželi mu vpijejo Živio! in vsak mu votira „Dank- und Bewunderungsadresse“ premedinimu prestavljavcu deržavniga zakonika in očetu novejših oblik! Osoda! osoda! Quosque tandem!?

Pa, Bog nas varuj, zavoljo tega očeta in sadaj mogočniga Mæcena Slovenije zavoljo tega čertiti! Od kod pa njegova pika do Praviga Slovenca izvira, smo v svojo žalost iz imenitne komedije „Kratkočasnica“ spoznali. De bomo snadniga (witzig) gospoda nekoliko potolažili, imamo svojo dolžnost tudi nedolžne pesmice „Matevž poj“ opomniti. De je bil vrednik Slovenije Matevž, kaj moremo mi zato! Pesmica je bila pa že pred petimi letmi skovana, in sicer v čast rajnciga gosp. L..., kteri je hotel v svoji starosti Pegaza obsedlati, pa po nesreči. — Dali smo tudi to pesmico gosp. vredniku narstarišiga slovenskiga časopisa v natis, pa iz posebnih uzrokov ni mogla natisnjena biti. Če oče Kratkočasnice želi prepričan biti, nej se oglasi na pravim kraju, in zvedil bo, de še ni bilo ne Slovenije ne njene vsezveličajočnosti na svetu, ko je že Matevž pel!

Vsi napadi Slovenije imajo tadaj svojo korenino v piki do osebe vrednika praviga Slovenca.

Rekli smo, de Slovenija svojiga namena ne doseže v jezikoslovskim ozeru. Politike smo mogli samo memo gredé opomniti, kar pa jezikoslovsko obliko imenovaniga časopisa utiče, se moramo nekoliko dalje muditi.

Slovenija pridiga neprenehama potrebnost, slovensko narečje tako izobraziti, de se po mogočnosti ilirskimu približa, de se „tadaj“ eno jugoslovansko kniževno narečje osnuje. Lepa in hvale vredna misel, če bi le tudi pripomočkov imeli, jo v djanju izgovoriti. Slovenija je pa ravno v tej reči v narvečjim zopergovoru s samo sabo, in tega zopergovora ne more očitniši pokazati, kakor ga je v večkrat pohvaljeni komedij „Kratkočasnica“ pokazala.

Tudi pravi Slovenci je potrebnosti, jugoslovanske narečja po mogočosti zblížati, prepričan in prizadeval se je njegov vrednik tako pisati, ko si še ne Slovenija, ne Vedež, ne pravi Slovenec niso domišljevali, de bo kadaj tudi Slovencam zora zasiljala. Priča tega obema pervima časopisama postavimo ravno tistiga gospoda Majerja, kteriga Pravila brez nehanja hvalita pa vunder ne izpolnujeta. Gospod Majer je že v letu 1843 „Novicam“ hvalo pisal, de so se začele po malim prizadevati, se ilirskimu narečju približevati, in silno učeni pisavec kratkočasnice se spodtika, de Pravi Slovenci piše tadaj, sadaj, kadaj, namest tedej, sedaj, kedej. Bere nej Novice 1843, v njih najde Majerjevo pisanje. Z imenovanim spodtikanjem pa kaže pisavec Kratkočasnice, kakor vredništvo Slovenije silno nevednost slovenske in slovanske etimologie sploh, kakor tudi neznanost ilirskiga jezika posebno, kterimu slovensko narečje siloma približati, ali de bolj prav rečemo, v njem vtopiti hoče. Majhen izgled imenovane nevednosti in neznanosti so uvedjene besedice, pa zadostijo v spričbo rečeniga. Ilir govori tada, sada, kada; kdor tadaj približvanje Ilircam pridiga in si vunder ne prizadene, se njim približevati, je sam sebi zopergovorn! —

Še drugo zopergovornost najdemo v Kratkočasnici. Zopet moramo pridigovanja približevanja k Ilircam opomniti, pa pristaviti, de se gospodična Slovenija in Vedež ravno zastran očitanja pisanja ega zlo motita, če mislita, de se s tem Jugoslovnanam bližata. Jugoslovani pišejo sploh oga, omu. Tako piše gospod Majer v svojih Pravilih, tako tudi gosp. Svečan, kteri je, memo gredé rečemo, narbistroumniši pisavec Slovenije, in hodita po poti k zblíževanju k Jugoslovnanam. Tako sladko pisanje ega, emu itd. je pa nova debela priča, de ne pozna razločka med jugo- in severoslovanskimi narečji, kdor ga rabi. Komu je prikladniši ega? Ali jugoslovanskimu oga, ali pa českimu eho ali poljskimu iego? Ako imate že pravo in resnično voljo, slovensko narečje iliršini zblížati, še ni dovolj, de mu daste ilirsko lupino, tudi na zerno morate gledati, in to zerno je etimologia. Od te pa ni ne duha ne sluha!

Nar prazniši in piškavši je pa repenčenje pisavca „Kratkočasnice“, ker ravno tega ne vidi, kar mu nar bliže pred očmi leži, de je namreč Slovenija pisana, živa „Musterkarte“ vsih slovanskih podnarečij. Ta sostavk je v čisto krajnskim, drugi v štajerskim, tretji v koroškim podnarečju, četerti ima ilirsko halo! Slovnice pa nikjer!

In kaj je namen tega mešanja? Gospod Majer je hasen zblížanja slovenskiga narečja k ilirskimu živo dokazal, tudi mi jo čutimo in tajiti je nihče ne more. Ali treba je tega zblížanja drugod iskati, kakor v tacih časopisih. V to je treba posvetovanja in pogovorov, pretresovanja in rabsodenja učenih mož obéh narodov. Ne mislimo in tudi misliti ne moremo, de bo kadaj slovenski narod tako sam sebe zatajil in pozabil, de bo svoj jezik, meni nič, tebi nič, svojoljubnosti posameznih darovati in prodati hotel,

ne mislimo, in tudi misliti ne moremo, de bo tudi ilirski narod, kaj svojiga jezika drugimu odstopiti voljo imel, ker vsak narod živo čuti in je prepričan, de nihče nima pravice, prirojene darove nebeske v prah tlačiti. Zgodovšina, deželna in slovstvena, ste dva Keruba s plamencimi meci pred vratmi vsake narodnosti in vsako prizadevanje zoper nja se razide v nič kakor dim. —

In kako silno okorno je tako pisanje in branje za slovenske oči in ušesa, ki so vajene Novice, Zgodnjo Danico, Vertovca, Prešerna, Koseskiga, Tomana in druge brati in poslušati! In koliko dobička bo prineslo slovenskimu petju! In kako srečne se bodo Vodnik, Jarnik, Čop, Prešerin, Mažgon, Stanič, Ravnikar in drugi v grobih čutili, ko bodo take srečne prenaredbe zvedili!? —

Ko smo to vse izgovorili, se bojimo, de nas bo marsikdo natolcoval, de smo zoper vsako približanje k našim jugoslovauskim sosedam. Tako dobro spoznamo, de je to treba za vkrepenje našiga književniga izobraženja, kakor gotovo nihče ne more tajiti, de to ni mogoče, preden čisto ne opilimo ruje s domačiga jezika. Do korenine je treba okopati drevo našiga jezikoslovja, orodje je v narodu, treba le je bistroumnih in poterpežljivih delavcov. Mahoma se ne da nič opraviti, narvenj pa to. Treba je preiskovati vse vire, vse zaklade, narboljši obdržati, dobra pa ne zavreči. Ko homo doma svoje delo doveršili, podajmo svojim sosedam prijazno roko, in gotovo smemo upati, de jo bodo tudi oni nam. V to je pa treba zjedinjenih moči, ravniga delanja, brez hlimbe, brez čertjenja, brez zavisti, brez ošabnosti in zaničevanja! Po tem nas bodo Slovence poznali!

To nam je že davno na sercu ležalo, in to smo mogli povedati. Napadi Slovenije na osebo vrednika praviga Slovenca so nam dali v to priložnost. Pravi Slovenec bo res z novim letam nehal, pa pisavec Kratkočasnice nej nikari ne misli, de zavoljo tega, ker ga je njegova milost brez milosti k smerti obsodila, ampak iz lastne volje vrednika bo nehal. Nehal bo pa z mirno vestjo in z mirnim pogledam na svoje prizadevanje, desiravuo tudi z žalostjo na marsikaj, kar mu je pot zaveralo. Pravi Slovenec je od začetka do konca vsakimu svoje pustil, vsakimu je dajal zasluženno čast in marsiktero zabavljivost je tiho preterpel. Prejemnikov je imel malo, ker jih ni nikoli po sili nase vlekel, nikoli z grajanjem družih časopisov vabil, kakor so nekteri delali s pismi in besedami, kar smo morde popred zvedili, kakor so taki ljudje si sami domišljevali. Nehal bo, ne ker je imel malo prejemnikov, ne ker je imel malo pomočnikov, ampak ker bi vrednik zavoljo družih opravkov s časam ne mogel izhajati. Njegovi zoperniki mu bodo gotovo vesele bilje peli; on pa bo šel k pokoju s tolažbo: Homo eram et nil humani a me alienum putavi! Bog daj, de bi tisti, kteri se nad njegovim nehanjem nar bolj radujejo, kmalo na njegovo pot ne prišli. — Slovenija pa nej bo prepričana, de si Slovenec iz vsiga nič ne stori, kar ima zoper njega, in na voljo ji da, še po njegovim nehanju ostati,

kar je, sam njegoviga vrednika nej ne nadlegje, ker se osebljivost in osumljivost nikomur, narmenj pa časopisu s takim nadpisom podá! Pravimu Slovincu je bila graja, pa tudi hvala namenjena; to se godi vsakimu. To enkrat za vselej!

Vredništvo Pr. Slovencea.

Prošnja do slovenskih pisavcov in vrednikov.

(Konec.)

Tude Dalmatinskim starejim pesnikom posnemanje Vlahov ne streže v pohvalo. S kratkim: nam je „elisió“ in „apostrofa“ vseli pregreha inó popaka! Tedaj: preobračati, grozoblast, čestito občinstvo itd. ne pak prebračati, grozoblast, čestit občinstvo. — Tako imamo prejemanje besed odinod ino jih snovanje doma razdruživnih življev varovati, bodi da zato g. Majarjeva zlata kniga, kako Ilirsko narečje „izobraževati“ vsakemu pisavcu pri rokah.

Po tem trojem poti si tedaj moremo ino moramo po razmeri svoje uspevajoče narodnosti svoj jezik; kir še blizo ni doveršca ali kakor pravijo, bereits abgeschlossene Sprache, izobrazivati, ino, ker se Slovinci celo tuje jezike s toliko slavo učé, potler ker je ležej umeti iz domače korenine utvorjene izraze, nego Gerčke, Latinske itd. — mi ne bomo potrebovali tako imenovanih Fremdwörterbücher! vsej smo zato v celotini zadosti bogati. Tako bomo v kratkem času veliko zamujenih vekov prekročili, ino beržej za drugimi narodi v versto stopili, le ne gledajmo na lisjake, kteri kmalu pogondrajo, ako ni vse gladko po njihovem očesi in ušesi; vseučelišče, bodi se tu ali onde, bo tega besnega čerta vergla v večne prepade, Bog me usliši!

II. V poslednjem spisu dopovedah, kako si imamo v uspevanje krepkega knižtva ino časopisemstva potrebne izraze dobavljati, ter da je boljše, Slavjanske iskati, v zajem jemati ino nove tvoriti, nego tuje, ker nerazumevneje vtépati, derzнем tukaj pak, dokler še popolni Slovenski slovník grešamo, tude po svojí misli naj sposobnejše posredke, kterimi bi se ti slovstveni dobavki naj beržej ino najležej razeznaniivali ino v naš narodni živelj vcepali, brez vse zamere in uraze ovaditi. To se mi naimer tem potrebneje zdi, ker, kakor rekoh, še priličnega slovníka ne imamo, ino ga kmalu tude imeti ne moremo, naš slovník nam marveč za sedanje dobe še najčerstvejše raste.

Da se tedaj vselešnjim bravcam razumevanje novega knižtva, slovníkarjem pak nabiranje slovníčke sprave, ker pojedinim pretežko hodi, vse knige ino časopise se dobe prebirati, legoti, prijaznivo opomnem ino prosim:

1. Da bi čestiti gg. vredniki Slov. časopisov vse ne navadneje ino temneje besede in izrazke med vredivanjem posameznih listov si abecednički proti spisavali ino je v pravem ino bližnjem pomenu razlagali, te tako zgotovljene slovníčke pak svojim bravcem k časnikom za primerjeno plačilo ob leti pridavali. Gder bodi v listeh kaj razjasnivati, kakor se v hvaloviti izgled v

marljivem „Vedežu“ pogostoma nahaja; streže le tedanjemu čitatelju, kar se pak meni za naše še mladjahn, rahlo slovstvo premalo zdi, spomenem, da so „Ilirske novine“ svoj prvi tečaj med narod tude tako učinile.

2. Da bi npravno tude gorljivi, zaslugoviti dopisavci v naše časnike svojo pisano s potrebnimi razkladami predvideno vrednikom posiljali, kar bo te gotovo mnogih zapletkov otemalo, dokler je res pretežko, na široki ledini našega rastočega pisemstva vse zeli ino dračje spoznati.

3. Da bi pisatelje knjig težejše besede, ktere ali od drugod jemljo ali sami osnovajo, v lični slovnicek podevali, ino ga k svojim knjigam prisnoti davali, kakor se najde v „Blaže ino Nežica“, „Naravoslovje“ itd. ino kakor sem sam v „Vodba v računjenji. Na Dunaji 1848“, „Svetodenski red“ ino „Robinson mlajši“ pospel.

Tvorcem prvotvorne knjige ali pisavcem izvernih bukav se tedaj svetuje, da si ob izdelavi svojega dobro premišljenega predmeta izraznik ali terminologio zvesto proti verstijo; prestavljavcem kake knjige iz tujščine pak, da si, jo najpred prebirajo, potrebni izraznik zgotovijo ino se še le poslej prestavljanja lotijo, kar bo obojim delo mnogo pospešilo.

4. Da bi učitelje, imenito gg. profesorje, kteri so tolikokrat, v zadevah svojih predmetov umstvovaje, kakor ti nehotič na naj pogodnejše Slov. izraze namerjajo takove dragocene zbirke svojim učencem v razumevo udeliyali, in ob dobi tude kteremu slovníkarju blagovoljno ponudili. Tako izverstno delce se od preč. g. Poklukarja, slav. Ljublj. bogoslovskega učitelja iz „duhovniga pastirstva“ ima.

6. Da bi si vlastimili bravci, sami vse čudneje besede, karkoli čitaje v poseben abcdnik v ugonenem ali najberžejšnjem pomenu nemerzljivo zaznamenavali. Tako bodo v umenji svojega ljubega jezika prejako napredovali — koliko bi se pak s temi zaznamenavami ino spiski slovníkarjem ustregalo, ne potrebuje omenka. Nigdor se ne prezavzemi, če se mu čudno zdi, da slovníkarjenje toliko priporočam sploh, dobro vem ino prosto povem, da so res mnogi imenema Labodski preč. gg. duhovniki, tude vlastenskim duhom nadehneni, po svojem urno slovníkarili (več takših jihovih besedničev in izraznikov sem sam jim tukaj v očitno hvalo dobro porabil); oni so pak tude zdaj slaviti pisatelje ino premiloglasni cirkveni propovedniki, njim ni treba med potnim lovom za grešanimi besedami v prazno kriliti, niti nerazumno tujčiti.

6. Da bi se slednjic kteri koli Slovanski časopis bar v nekterih osobitih dobamašnjih ali čredamašnjih (periodičkih, t. j. dobama-čredama pridavanih) dokladah navlaš z jezikoslovske rečmi, ktere naimer v slovník ino slovnico spadajo, bavil in obavljaj. Onde t. j. v dobamašnjicah bodi vsakomu, komur se bodi vidi, svoboda: svoje misli, ovadke, predloge, navsvete, razklade, dokaze, poprave, zavratke, ukore, graje ino

vmes tude prazdne gondravice v predelu pisemstva ino knižtva zakladati, ter domače slovstvene plodove in uspevke ino tude inih Slavljanskih narečij razglašati da se jednorodni spravki po raznih časnikih, kateri si dosega dob hvalovitno prizadevajo: omnia omnibus esse — vsakomur dovolje biti, preveč v kvar ne raztresali.

7. Da bi se v ljubljeni Ljubljani, v sercei Slovenstva, „Odbor Slovenskega slovstva“ (slovníkarstva je uže?) ustrojil, kateri bi vse, kar bi bečelice od vseh krajev s Slovenskih hribov ino poljan neutrudljivo nanašale, vkup spravljal v lepo razporejeno celotino.

„Izkušajte vse to, ino kar je dobrega, obderžite“. I. Thess. V. 21. da ne bomo prazdne slame mlatili, quasi aërem verberantes; ker poslednji čas nam je dotekel, da si hirajoče narodstvo pogube otmemo ino duhovnim orožjem dobavimo *). Samo v neopešani prizadevi je življenje, v tverdni volji moč ino v složni vzajemnosti oblada! Zametnimo tedaj kvarljive posebnice vertoglavnosti ino tverdovratnosti, upirajmo se vsi združeni za presveto ljudstva, ino vsaki po svoji dobri misli ino moči le iskrico pridaj, pak bo slava Slavi slovela! (Slov. Nov.) *Cafov.*

Ravno v sklepu današnjiga lista smo prejeli sledeče verstice, s prošnjo jih natisniti:

Gospodu Fr. Cegnarju!

„Ne vem, komu bi rojstvo Vaše „Tolažbe“ v poslednjim listu Slovenije pripisal, ali Vaši, pod milim Bogam v prav nič vtemeljeni zlovoljnosti do Praviga Slovenca, ali Vaši svojoljubnosti? De znate peti, kakor tudi krototati, ste že dovolj pokazali, pa de ste zlo v svojo vlastno pesniško imenitnost zaljubljeni, bi ne bil nikoli verjel. Moja „Tožba“ Vam nima zakaj tern v peti bli. V kratkim Vam moram pa povedati, de se jez še le godim, Vi ste že — še ni prav davno — iz gnezda zleteli. Tode s svojim krotarskim krototanjem ste si lep zelen list s svoje lipice skrototali, ker ste Pegaza s tako klasiškim sonetam obsedlali, vlastno hvalo namest vajeti v roko vzeli in ga zoper mene zajahali. Bog vas živi! pa ne pozabite Vam dobro znaniga pregovora od „vlastne hvale“.

Fr. Blažič.

Oznanilo.

Pri **Janezu Giontinitu** je naprodaj:

Nemški Pavliha v slovenski obleki. Bukve za kratek čas.

V Ljubljani 1849. Cena 12 kr.

*) Pazka: Jaz sem iz sercea rad pri volji, za vsaki predel vedstva in umstva Slovenske izraze po svoji moči, kakor najhitreje spravljati, ako se mi v katerem koli tujem jeziku nabrani v prestavo pošiljajo.

Pisavec.

Založnik: *J. Giontini.* — Odgovorni vrednik: *Fr. Malavašič.*

Natiskar *J. Blažnik* v Ljubljani.